

Arrest

nr. 57 740 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Jezidische origine, en afkomstig uit Echmiatsin. Sinds april 1999 bent u wettelijk gehuwd met A. H. {...} (O.V. xxxxxxx). Uw echtgenoot was een zakenman. Sinds vorig jaar vermoedde u dat hij problemen had met bepaalde personen. Uw echtgenoot wilde u hierover echter niets vertellen. Begin 2009 was hij op een dag met een bloedende hoofdwonde naar huis gekomen. Op 26 april 2010 vertrok u samen met uw echtgenoot en jullie twee kinderen met het vliegtuig vanuit Jerevan naar Tsjechië. Daar namen jullie een ander vliegtuig naar Frankrijk. Jullie reisden met de trein verder naar België. U vroeg asiel aan op 27 april 2010. Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, A. H. {...}(O.V. xxxxxxxx). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaart uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreest door uw zakenpartner, R. A. {...}, aan wie u geld schuldig bent. R. A. {...} had namelijk zwaar geïnvesteerd in een zakendeal tussen u en generaal M. {...}. Verder vreest u bij terugkeer naar Armenië omwille van geldzaken ook problemen te krijgen met een andere zakenrelatie van u, A. K. {...}.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaarde toch dat u sinds 2008 via tussenpersonen ongeveer 200 à 300 keer zaken gedaan hebt met generaal M. {...}(zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 9). Bijgevolg is het niet aannemelijk te noemen dat u hiervan geen enkel document kon voorleggen. Uw bewering dat er geen documenten bestaan van al deze zakelijke transacties met generaal M. {...} (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 8), is weinig overtuigend. Bovendien legde u aangaande uw zaken met generaal M. {...} nog enkele onaannemelijk vage verklaringen af. Zo kon u van al de tussenpersonen die in opdracht van generaal Manvel bestellingen bij u plaatsten slechts één persoon bij naam noemen. U verklaarde zich de namen van de andere personen niet meer te herinneren. U kon zelfs niet bij benadering zeggen om hoeveel tussenpersonen het ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 8-9).

Verder dient er nog gewezen te worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u in februari 2010 zwaar geslagen werd door de mannen van generaal M. {...} waardoor u met een bloedende hoofdwonde naar huis bent gegaan. Uw moeder en uw echtgenote hebben u thuis verzorgd. U begreep toen dat generaal M. {...} u niet zou betalen en besloot daarom het land te verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter in strijd met uw verklaringen dat het begin 2009 was dat u gewond naar huis bent gekomen. Ze stelde duidelijk dat dit slechts één keer gebeurd was en was er zeker van dat jullie na dit incident nog meer dan een jaar in Armenië gebleven zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A. A. {...}, d.d. 20/10/2010, p. 3).

Met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenproblemen waardoor u zich bepaalde zaken niet zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 6), kan worden opgemerkt dat u ter staving van deze problemen geen enkel medisch attest hebt voorgelegd. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdige en vage verklaringen aan deze geheugenproblemen te wijten zouden zijn.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u naar aanleiding van uw problemen met uw zakenpartner R. A. {...}, alsook voor de problemen met uw zakenrelatie A. . {...}, niet kan rekenen op bescherming in uw eigen land. Naar aanleiding van uw problemen met R. A. {...} hebt u namelijk geen enkele poging ondernomen om hulp of bescherming in uw eigen land te verkrijgen. U verklaarde nochtans aanvankelijk dat u voor deze problemen wel beroep had kunnen doen op de Armeense politie. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u dit dan niet gedaan had alvorens uw land te verlaten, wijzigde u uw verklaringen en beweerde u opeens dat de politie u niet zou willen helpen, omdat generaal M. {...} aan de oorzaak lag van uw problemen met uw zakenpartner R. A. {...}. De politiechef van Echmiatsin had u eerder gezegd dat hij niets voor u kon doen toen u bij hem ging klagen over het feit dat generaal Manvel u niet wilde betalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 9-10). Uw gevolgtrekking hieruit dat de politie u niet zal helpen zodra ze vernemen dat uw problemen met R. A. {...} eigenlijk veroorzaakt worden door het feit dat generaal M. {...} u niet betaald heeft, is echter slechts gebaseerd op loutere veronderstellingen van uwentwege. U hebt ook nagelaten om zich tot andere en/of hogere politionele en/of juridische instanties te wenden voor hulp of bescherming. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. Verder hebt u geen advocaat geraadpleegd en u hebt zich ook niet tot een mensenrechtenorganisatie gewend (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 10). Uw verklaring dat men u omwille van uw Jezidische origine nergens zal willen helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 10), is een loutere bewering die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit de

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er een klimaat van verdraagzaamheid heerst in de Armeense maatschappij ten opzichte van de Jezidi. De relatie met de Armeniërs is over het algemeen goed en de Jezidi zelf zeggen geen last te hebben van vooroordelen. De problemen die zij kennen zijn voornamelijk socio-economisch van aard. De Armeense overheid is zich de laatste jaren ook bewust geworden van de specifieke noden van de nationale minderheden. Er is nergens sprake van systematische repressie door de Armeense overheid van de Jezidi als etnische minderheid. Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kan doen op bescherming in uw eigen land.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België. U verklaarde dat u vanuit Jerevan per vliegtuig vertrokken bent naar Tsjechië. Daar zou u dan overgestapt zijn in een ander vliegtuig waarmee u naar Frankrijk gereisd bent. U verklaarde vóór uw vertrek uw Armeens paspoort aan de smokkelaar gegeven te hebben die dan voor u een visum geregeld heeft. U wist echter niet op welke manier de smokkelaar dit visum bekomen heeft. Verder kon u ook geen enkele informatie verschaffen met betrekking tot dit visum. Zo wist u niet zeker voor welk land het visum geldig was. U kon evenmin zeggen voor welk doel het visum werd aangevraagd. Bovendien bleek u niet eens te weten met welke luchtvaartmaatschappij u vanuit Jerevan vertrokken was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 4-5). Dergelijke vage verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet voorbereid zou zijn door smokkelaars en kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn welke reisdocumenten voor u gebruikt werden. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Uw verklaring dat u bij uw aankomst in Frankrijk uw Armeens paspoort, toch uw belangrijkste identiteitsdocument, zomaar aan de smokkelaar gegeven hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 3), is bijgevolg weinig aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw militair boekje, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en de geboorteakten van uzelf, uw echtgenote en jullie kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De verkoopakte bevestigt enkel dat u een stuk grond aan A. K. {..} verkocht hebt, maar kan de door u beweerde problemen met deze persoon niet staven. De documenten met betrekking tot uw groothandel in visvoer bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, A. A. {..} (O.V. nr. xxxxxx), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, H.A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 62 961. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift grotendeels beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 739 van 11 maart 2011 verzoeksters echtgenoot H.A.de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het arrest in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en tenslotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt het volgende:

"4.1. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij enkel uit van een aantal algemene veronderstellingen en eigen gevolgtrekkingen waarbij allermint duidelijk is op wat zij gebaseerd zijn. Zij worden niet individueel toegepast op de verzoeker.

4.2. De verwerende partij stelt enkel dat uit het relaas van verzoeker en de door hem voorgelegde stukken, volgens haar, "een aantal vaststellingen" voortvloeien, die de geloofwaardigheid van zijn relaas zouden doen ondermijnen. Na deze diverse vaststellingen in overweging genomen te hebben, besluit de verwerende partij uiteindelijk dat de door verzoeker voorgelegde stukken niet van aard zijn 'dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden weerhouden". Op een bepaald moment stelt verwerende partij zelf dat het relaas van de verzoeker, volgens haar, dermate ongeloofwaardig overkomt dat zij de verzoeker er zelfs van verdenkt om "de reisdocumenten die hij bij zijn ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt"! Niet alleen wordt deze losse bewering van de verwerende partij op geen enkele manier gestaafd, het getuigt ook van een zekere vooringenomenheid van de verwerende partij, die duidelijk haar persoonlijke mening in de beslissing tracht te ventileren.

4.3. De verwerende partij dient geen veronderstellingen te maken en haar persoonlijke mening over verzoekers relaas te verkondigen, maar dient concrete bewijzen voor te leggen waaruit op objectieve wijze kan vastgesteld worden dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zouden zijn en er niet genoegzaam bewezen is dat er een gegronde vrees voor vervolging zou zijn-quod non.

4.4. De verwerende partij verwijt de verzoeker hierbij dus om niet met voldoende bewijzen naar voor te komen, maar legt zelf geen enkele bewijsstuk voor, waaruit blijkt dat haar veronderstellingen enigszins correct zijn. Zo veronderstelt zij op grond van haar eigen informatie dat in Armenië een klimaat van verdraagzaamheid zou heersen ten opzichte van de Jezidi. Verwerende partij specificeert echter niet van waar die informatie zou komen en hoe oud zij zou zijn. Ook al zou op grond van die informatie, die verzoeker dus volkomen onbekend is, kunnen aangenomen worden dat er weldegelijk een klimaat van verdraagzaamheid zou zijn ten opzichte van de Jezidische minderheid, dan nog wil dit niet zeggen dat dit zo was ten opzichte van de verzoeker. Opnieuw faalt verwerende partij om de individuele situatie van de verzoeker te onderzoeken. a). Het is bovendien zo dat wat de informatie van verwerende partij is, zij in elk geval foutief is, aangezien de situatie van de Jezidi in Armenië volgens verschillende Human Rights-verslagen allesbehalve rooskleurig is en zij nog steeds op verschillende manieren gediscrimineerd worden. Zo zijn er bijvoorbeeld zo goed als geen scholen waar Jezidi — kinderen hun dialect en cultuur kunnen leren (cf. 2007 U.S. Department of State human rights report, <http://www.state.gov>), b). Dat de situatie er inderdaad niet zo vredig aan toe gaat in tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal wilt doen geloven, blijkt eveneens uit de aanslag die gepleegd werd op datum van 05/11/2010 op de voorzitter van de Nationale Unie van Yezidi's dhr. Aziz Tamoyan (zie stuk met nr. 2).

4.5. Verwerende partij spreekt bovendien ook het administratief dossier tegen. Zo stelt zij dat zij meent dat de verzoeker "geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten", terwijl de verzoeker daarentegen diverse, duidelijke bewijzen naar voor heeft gebracht die zijn handelsrelaties met de door hem opgenoemde personen bewijzen. Tegelijkertijd erkent verwerende partij dat het wel aannemelijk voorkomt dat er zo'n 200 300 handeistransacties zouden geweest zijn tussen verzoeker en generaal M. {...}, maar daar geen enkel bewijs van wordt voortgebracht. Het is hierbij weinig ernstig en zeker niet opportuun om van de verzoeker te verwachten dat hij nog bewijzen naar voor zou brengen van alle 200 300 handelstransacties die hij gevoerd heeft. De door verzoeker voortgebrachte bewijzen zijn duidelijk genoeg.

4.6. De verwerende partij schendt zowel art. 62 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel. De motivering moet immers draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij

duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). De veronderstellingen en vaststellingen die de verwerende partij meent te moeten maken zijn op zich geen rechtsgrond om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar die overwegingen in de situatie van de verzoeker, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken m.b.t. de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering uitmaken. De verwerende partij beperkt zich door simpel te stellen dat: "Bovenstaande vaststellingen niet van die aard zijn dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden weerhouden" Uit voormeld motief blijkt dat de bestreden beslissing geen enkele individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de verzoeker zich bevindt.

4.7. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier. Door enkel te verwijzen naar een aantal overwegingen die verwerende partij zelf meent te moeten nemen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel. De verzoeker toont aan de hand van een aantal authentieke documenten genoegzaam aan dat hij wel degelijk een groot risico loopt op vervolging door de door hem opgenoemde personen, zodat zijn leven weldegelijk in gevaar zal zijn, mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.8. Door zich te beperken tot aantal algemene eenzijdige veronderstellingen heeft verwerende partij bovendien gefaald om de werkelijke, individuele situatie van verzoeker te onderzoeken, zodat het dossier terug moet gestuurd worden ten einde een dergelijke beoordeling te kunnen uitvoeren. Het is om die reden dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen minstens dient vernietigd te worden teneinde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te bevelen om de werkelijke situatie van de verzoeker te onderzoeken.

4.9. Nieuwe documenten De verzoeker voegt bij dit verzoekschrift het artikel toe met betrekking tot de aanslag die gepleegd werd op datum van 05/11/2010 op de voorzitter van de Nationale Unie van Yezidi's dhr. Aziz Tamoyan (zie stuk met nr. 2). De verzoeker kan tevens opmerken dat hij nog bijkomende documenten verwacht om zijn asiëldossier te ondersteunen ondermeer van de burgemeester. De verzoeker behoudt zich dus het recht voor om deze documenten nog toe te voegen aan het dossier in hoger beroep."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoeker betoogt dat de beslissing enkel uitgaat van een aantal algemene veronderstellingen en eigen gevolgtrekkingen zonder die individueel toe te passen op zijn situatie, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoekers asielrelaas individueel en grondig werd onderzocht, en dus geenszins louter zou steunen op algemene veronderstellingen. Immers stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn vervolgingsfeiten, dat verzoeker geen enkel bewijsstuk inzake de voorgehouden vervolgingsfeiten heeft voorgelegd noch een medisch attest aangaande de beweerdde geheugenproblemen en dat ook zijn reisroute niet aannemelijk is. De commissaris-generaal oordeelde op grond van een terdege onderbouwde redenering dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.1. Verzoekers argument dat het motief van de bestreden beslissing waar hem verweten wordt dat hij zijn reisdocumenten bewust achterhoudt op geen enkele manier gestaafd wordt is niet ernstig. Immers blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zich steunt op objectieve informatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 21), dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoort-controles worden uitgevoerd zodat verzoekers verklaring waar hij stelde niet op de hoogte te zijn geweest van de gebruikte reisdocumenten niet aannemelijk is. De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid dat hij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van het gebruikte reisdocument. Uit deze flagrante onwetendheid kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België en het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

2.4.2. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij concrete bewijzen dient neer te leggen om de geloofwaardigheid van bepaalde vervolgingsfeiten weerleggen, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker toekomt om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de Vluchtelingenconventie om als vluchteling erkend te worden. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van verzoekers hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of begin van bewijs die de voorgehouden vervolgingsfeiten kunnen staven, zijn de verklaringen van verzoeker noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.4.3. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij de situatie van de Jezidi in Armenië foutief inschat en ter ondersteuning hiervan verwijst naar "2007. U.S. Department of State human rights report,

<http://www.state.gov>" en een krantenartikel van 13 november 2010 over de aanslag op de familie van de voorzitter van de "National Union Yezidis of the World" aan zijn verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat noch deze verwijzing noch dit artikel, waarvan de bron bovendien onduidelijk is en derhalve ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, aantoonst dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier "Subject Related Briefing "Armenië" "Situatie van de Jezidi in Armenië" van september 2007 (stuk 21) onjuist is. Immers toont verzoeker met deze verwijzing – waar verzoeker over stelt dat er zo goed als geen scholen zijn waar Jezidikinderen hun dialect en cultuur kunnen leren – en dit stuk – waarvan, zoals reeds gesteld, de betrouwbaarheid gering is – niet aan dat er sprake zou zijn van systematische repressie door de Armeense overheid van de Jezidi als etnische minderheid en dat de problemen die de Jezidi kennen niet voornamelijk van socio-economische aard zijn zodat verzoeker als Jezidi geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten. Er dient op gewezen te worden dat de landeninformatie over Armenië van het documentatiecentrum CEDOCA gebaseerd is op verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen. Waar verzoeker op algemene wijze naar verschillende mensenrechtenrapporten verwijst om aan te tonen dat de situatie in Armenië niet zo rooskleurig is, wijst de Raad ook hier erop dat een dergelijk weinig geconcretiseerde verwijzing niet voldoende is om de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten, te weerleggen.

2.4.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een verklaring: "STATEMENT" van 11 februari 2011 van 'The President of the National Unions of Yezidis in Armenia and of the World'. Ingevolge vaste rechtspraak kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.4.5. Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk duidelijke bewijzen naar voor heeft gebracht die zijn handelsrelaties met de door hem opgenoemde personen bewijzen. Verzoeker betoogt dat verweerder erkent dat er 200 à 300 handelstransacties zijn geweest.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing waar hij stelt dat de commissaris-generaal erkent dat er 200 à 300 handelstransacties zijn geweest met generaal M. {..}. Immers motiveert de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen bewijzen kan voorleggen van deze handelstransacties waaruit logischerwijze volgt dat – zoals blijkt uit verdere lezing van de bestreden beslissing – de verklaringen van verzoeker als ongeloofwaardig worden bestempeld: "Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non" en dit tevens slaat op de verklaring van verzoeker dat hij handelstransacties heeft verricht met generaal M. {..}. Het argument van verzoeker als zou hij wel degelijk bewijzen hebben voorgelegd die zijn handelsrelaties met de door hem opgenoemde personen bewijzen, is niet ernstig. Immers motiveert de bestreden beslissing duidelijk waarom de door verzoeker neergelegde documenten geen stavingsstukken betreffen van verzoekers voorgehouden asielrelaas: "De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw militair boekje, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en de geboorteakten van uzelf, uw echtgenote en jullie kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De verkoopakte bevestigt enkel dat u een stuk grond aan A.K. {..} verkocht hebt, maar kan de door u beweerde problemen met deze persoon niet staven. De documenten met betrekking tot uw groothandel in visvoer bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen." Noch het feit dat verzoeker een verkoopakte kan voorleggen, noch het feit dat hij documenten heeft waaruit blijkt dat hij een groothandel in visvoer heeft, tonen aan dat verzoeker ook effectief de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten heeft ondergaan. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Dit klemmt des te meer nu verzoeker onder meer verklaarde dat hij sinds 2008 via tussenpersonen ongeveer 200 tot 300 keer zaken heeft gedaan met generaal M. {..} (Gehoorverslag, p 9). Het lijkt de Raad dan ook merkwaardig dat verzoeker hiervan zelfs niet één bewijsstuk heeft kunnen voorleggen. Het argument van verzoeker dat het niet opportuun is te verwachten dat hij bewijzen naar voor zou brengen van alle handelstransacties is niet dienstig en kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

2.4.6. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker navolgende motivering van verwerende partij betreffende een vastgestelde tegenstrijdigheid "Verder dient er nog gewezen te worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw beide

verklaringen ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u in februari 2010 zwaar geslagen werd door de mannen van generaal Manvel waardoor u met een bloedende hoofdwonde naar huis bent gegaan. Uw moeder en uw echtgenote hebben u thuis verzorgd. U begreep toen dat generaal M. {..} u niet zou betalen en besloot daarom het land te verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/10/2010, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter in strijd met uw verklaringen dat het begin 2009 was dat u gewond naar huis bent gekomen. Ze stelde duidelijk dat dit slechts één keer gebeurd was en was er zeker van dat jullie na dit incident nog meer dan een jaar in Armenië gebleven zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A. A. {..}, d.d. 20/10/2010, p. 3).”, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd. Aangezien de tegenstrijdigheid niet louter om een detail gaat, maar om relevante bijzonderheden, blijkt dit een belangrijke negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Ook het motief inzake de aangehaalde geheugenproblemen laat verzoeker ongemoeid zodat de Raad ook dit als onbetwist en vaststaand beschouwt.

2.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat het asielrelaas van verzoeker aan een grondig en individueel onderzoek werd onderworpen en dat de bestreden beslissing op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een manifeste beoordelingsfout ligt voor.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.7. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.”

2.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat er geen onderzoek gedaan werd naar haar persoonlijke situatie en de bestreden beslissing enkel verwijst naar de beslissing aangaande de asielaanvraag van haar echtgenoot, wat erop wijst dat de commissaris-generaal gefaald heeft om de werkelijke, individuele situatie van verzoekster te onderzoeken, wijst de Raad erop dat, zoals reeds gesteld onder punt 2.1., uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, zodat, aangezien het asielrelaas van haar echtgenoot ongeloofwaardig werd bevonden, ook het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig wordt bevonden zodat zij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan worden erkend en zij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER